

Az üres szoba

*Mindenki meghal: akiket szerettem
s akiktől csak szenvedtem, azok is,
rothadt szőnyegen, üres szobában fekszem,
a mennyezeten becsöpög a víz.*

*Szerelmemből démon lett: belopódzik
s mellémcsúszik, mint valami dög.
Ki hinné el, hogy még ember vagyok, míg
csak fuldoklok fekete ajkai között?*

*Hívjatok, halottaim, a földből,
többen vagytok már, barátaim, rokonaim, odalent,
mint akik itt nyitott szemmel, naponta előlről
kezdjük habzsolni-köpködni a végtelent.*

*Néha álmodom dongós rétekről, folyókról,
hol énekel a nap, sárga a nyár köténye,
de ha fölébredek, egy kígyó visszacsókol
ide az üres szobába, reszketésbe.*

A moirákkal

*Ne a szerelmed foszfor-testére gondolj,
de a sötétségre, honnan vele együtt kiszakadtál,
a hullámtalan úrré, a moirákra,*

*paradicsommadárra lestél,
de csak reves kígyó tekeredett rád,
sáros zsombékká fagyott szívem;*

*ne a szerelmed arcából szemedbe zúduló fényre gondolj,
hanem a fekete szélre, az örök zokogásra;*

*mondj a ravatalos éjnek: veled akarok virrasztani!
és a tenger-harapta földnek:
már a csillagködökkel beszélgetek,
a csikófej-forma csönddel, a moirákkal.*

Az idő kék örülete

Ülni késő éjjel a hegy kertjében
(kövekkel körülrakott pázsit, székek,
faasztal, olaj- és fügebokrok).
A bor majdnem földre dönt. Jól látni
szeptember csillagképeit: itt a sas
áll, ott a Nagy Medve lebeg.

Mit csináljak, ha isten nem súg semmit?
A tücskök egyre szönek valami
kivehetetlen színű zene-hálót.
A sötétség denevér-szíve lüktet. Az idő kék
örülete előnti irgalmával az agyamat.

Ha nem igaz a zsoltár

A kettős érzés, kettős látomás,
hogy minden vér-moslékos dráma itt,
de közben semmiség, amit,
ha észrevettünk, már leszakad az emberi
hús rólunk — naponta megtör.
Átdöfnek létezésünk fény-szigonyai
s egy zárójelbe tett lény árnyék-fogalmát
rágom, tépem csócsálva, mert
ki vagyok én, ha nem
igaz a zsoltár, hogy „erős vár az én Istenem?”

SCHÉNER MIHÁLY RAJZA